

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruivi.” (Romani 12, 12)

Anul V • Nr. 22 (140) • 22 decembrie 2024

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să nu pierdem timpul!

Părintele Arsenie Papacioc

Nu există nicio pierdere (oricare ar fi) mai mare ca pierderea timpului. Astăzi, da, astăzi, nu mâine, fă ceva din făgăduințele tale!

Cultul divin - simboluri și semnificații

Vindecarea trupească și sufletească a oamenilor, ca efect al întâlnirii acestora cu Mântuitorul Iisus Hristos prin Sfânta Euharistie (1)

Preot Tabarcea Marius Ionuț

„Sfânta Euharistie nu este un simplu ritual, este întâlnirea cu Hristos. Noi primim ceva, Trupul și Sângele Domnului, și ne unim cu Cineva, cu Hristos căci spune: Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru el”.

(Preafericitul Părinte Daniel)

Părinții Bisericii despre Sfânta Împărtășanie

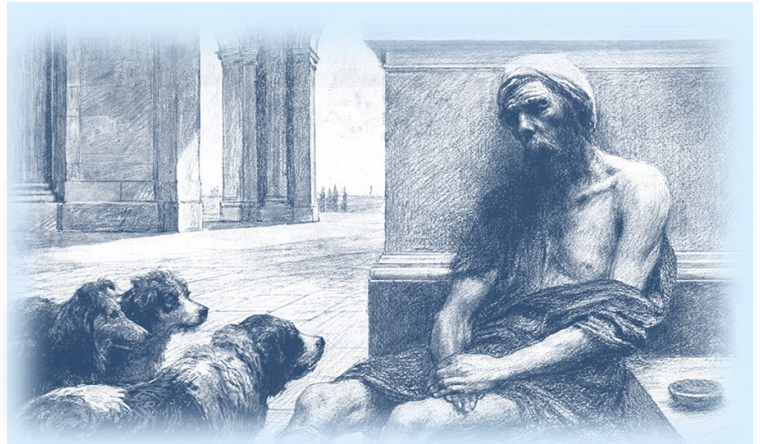
„Acel creștin care se apropie de împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului nostru Iisus Hristos cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu mare evlavie și pregătire, se învrednicește de nenumărate daruri și foloase duhovnicești.” „Celui ce se împărtășește cu credință, cu evlavie și cu umilință îi aduce curățire de păcate, sfințire, luminare și viață veșnică și sănătate trupului și sufletului.”

(Arhimandritul Ilie Cleopa)

„Învățătura Bisericii afirmă că Sfânta Împărtășanie ni se dă „spre iertarea păcatelor și spre viața de veci”, adică spre viața de veci întru fericire. (...) Iertarea păcatelor întru profunzime echivalează cu o „întărire” a noastră, care am suferit o slăbire prin păcate, și cu o „tămăduire” a bolilor mai mult sau mai puțin vădite ale sufletului și ale trupului, ce ne-au venit în forma și de pe urma păcatelor. Această tămăduire și întărire (afirmată de rugăciunile dinainte și de după împărtășire), a trupului și mai ales a sufletului, va da și ea putere sufletului să-și refacă trupul la învierea cea de obște, ca și puterea de durată veșnică și fericită a persoanei noastre.”

(Sfântul Preot Mărturisitor Dumitru Stăniloae)

„Chiar dacă am fi umplut oceanul cu lacrimile noastre, nici măcar atunci nu l-am fi putut răsplăti Domnului cum se cuvine pentru ceea ce El ne dăruiește în mod gratuit, hrănindu-ne cu Prea Curatul Său Trup și Prea Cinstitul Sau Sânge, Care spală, curăță, dă viață și ne ridică din moarte.” (Continuare în pagina 2)

Cnămpeie din lumina sărbătorii Parabolă sau poveste despre noi?

Părintele Constantin Necula

Parabolă sau poveste despre noi? Îmi pare că ni se dovedește – a câta oară – cât de bine ne știe Hristos pe noi, oamenii. Limitați la propriile bogății, devenim sclavii lor cu o ușurință care nu-i scapă lui Dumnezeu Întrupat. Nu. Nu este o pledoarie la sărăcie și buboșenie. Ci, la temperarea încrederii noastre în planurile prin care ne credem veșnici în cele neveșnice. E o **pledoarie în favoarea sărăcirii de dragul celui alt care nu mai poate**. Care se aseamănă mai mult câinilor decât oamenilor. Căci, Lazăr este acceptat în grupul animalelor cu mare drag respins fiind din grupul oamenilor.

Parabola este o **pledoarie pentru vigilență, pentru trezvie** – cum numesc Părinții Bisericii starea de veghere asupra sufletului. Ne spune că nu suntem doar pânțe și plăceri, ci și suflet. Nu numai nopți pierdute în sărbătoriri ale bogățiilor noastre sterpe, ci și zile de lucrare cu propriul nostru suflet pentru ca să nu rămână în iad ca într-un mormânt.

Dar are și o cheie mai grea: **necredința noastră ca oameni**. Dovada supremă a Dumnezeirii lui Iisus Hristos este Învierea. Exact pe acesta o neagă bogății în vorbăria gurii, înveșmântați în hlamida unei regalități de opinii și a unei purpuri cu falsă modestie democrată.

Teologia parabolei acesteia nu este negociabilă. Ori ești de partea Înviatului, ori mărești lista de frați ai bogatului prea plin de sine ca să admită că Dumnezeu este mai important ca el. Strașnică lecție. Până azi. Domnul Hristos ne spune că Scriptura – în întregime – ne este dată să aflăm cum să nu ajungem în iad. Nu cum să dărâăm raiul din cei cărora le este cu putință locuirea lui. Pentru dărâătorii de Rai și minciștii cu aere de porfiră și vizon, pilda este o atenționare. Negocierea după mormânt este invalidată de Înviere.

Sfânta Liturghie pe înțelesul nostru

Ectenia mare (7d)

Sursa: „Cartea deschisă a împărăției”, Mitropolitul Bartolomeu Anania

(continuare din numărul anterior)

Apără, mântuiește, miluiește și ne păzește pe noi, Dumnezeu, cu harul Tău.

Cuvânt-cheie, **harul** este, prin excelență, instrumentul mântuirii. Apărarea, miluirea și paza noastră (ca și izbavirea) sunt tot lucrări ale harului, dar legate de o anume împrejurare și de un anume timp. Mântuirea – adică dobândirea Împărăției Cerurilor – este fructul lucrării plene a harului. Ea nu poate fi obținută fără participarea integrală a acestuia.

Harul este energia necreată a lui Dumnezeu Treimic, nedespartită de El, lucrând prin fiecare din cele Trei Persoane ale Sfintei Treimi și prin toate laolaltă. El este darul pe care Dumnezeu ni-l face noua, oamenilor, ca expresie a nemărginitei Sale iubiri față de noi. El poate fi și rasplata pentru ceva, dar e mai degrabă favoare, bunavoință, mărinimie, gratuitate. [...] E

momentul să vă atrag atenția că în limbajul biblic sunt folosite două cuvinte asemănătoare, dar nu identice: **dar** și **har**. De cele mai multe ori, darul e de natura materială, oferit de oameni, cum au fost darurile magilor sau darurile aduse la altar (cum sunt și prescurile noastre). Cu toate acestea, așa cum va spuneam și altădată și cum auzim în Rugăciunea Amvonului, de la sfârșitul Liturghiei, „darul desăvârșit de sus este, pogorând de la Tine, Părintele luminilor”. Noi, oamenii, avem totul de la Dumnezeu. Lui îi datorăm totul, și de aceea îi și mulțumim. Harul însuși este darul lui Dumnezeu, și cel mai mare; o spune Sfântul Apostol Pavel Efesenilor: În har sunteți mântuiți prin credință; iar aceasta nu-i de la voi: e darul lui Dumnezeu (Efeseni 2, 8). Altfel, harul s-a manifestat și în vremea Vechiului Testament, în sensul restrâns de „bunavoință” „privilegiu” (Psalm 44,2 ; 83, 11). Dăruții cu har au fost, de pilda, Noe (Facerea 6, 8), Moise (Ieșirea 34, 9), David (Fapte 7, 46) și Fecioara Maria (Luca 1, 28, 30). În dimensiunea lui totală ne-a venit prin Iisus Hristos Cel jertfit pe cruce, prin Care ni s'a conferit mântuirea. Dacă harul e un dar, la rândul sau este izvorator de felurite daruri, pe care ni le acordă nouă, oamenilor (Romani 12,5-8). Darul cel mai de preț, este Împărăția Cerurilor, el însuși fiind viața veșnică (Romani 6, 23). Dumnezeu le daruiește har tuturor oamenilor, fără nici o discriminare (Fapte 15, 11), dar nu toți îl acceptă, îl pastrează sau îl folosesc, dată fiind libertatea fiecăruia de a răspunde sau nu ofertei divine. (Va urma)

Cultul divin - simboluri și semnificații

Vindecarea trupească și sufletească a oamenilor, ca efect al întâlnirii acestora cu Mântuitorul Iisus Hristos prin Sfânta Euharistie (1)

Preot Tabarcea Marius Ionuț

(continuare din pagina 1)

„Harul dăruit nouă prin Împărtășanie este atât de mare încât oricât de nevrednic și de păcătos ar fi un om, de îndată ce acesta se apropie de Domnul (..) chiar dacă am fi cuprinși din cap până în picioare de rănilor păcatelor vom fi curățiți, și vom deveni din ce în ce mai luminați și vom fi mântuiți.” (Sfântul Serafim de Sarov)

„Așa cum pruncul când se naște și caută cu multă râvnă hrana și laptele, iar atunci când este alăptat, dar n-are poftă de mâncare, e semn că e bolnav și e în primejdie de moarte, tot așa și noi se cade să avem râvnă spre a ne alăpta cu Sfânta Împărtășanie, hrana cea duhovnicească, ca să ne facem vii, iar dacă nu vom face aceasta, vom fi în primejdie să murim de moarte sufletească.”

(Sfântul Nicodim Aghioritul)

„Așa să te împărtășești din Euharistie: crezând că ea alungă nu numai moartea, ci bolile din noi; căci, ajungând în noi, Hristos adoarme legea sălbatică din mădulele trupului, aprinde evlavia față de Dumnezeu și omoară patimile.” (Sfântul Chiril al Alexandriei)

„Când ne împărtășim primim cel mai puternic medicament tămăduitor, Trupul și Sângele lui Hristos.”

(Sfântul Paisie Aghioritul)

„Sfânta Împărtășanie nu doar deschide calea spre veșnicie, ci este chiar dătătoare de viață, dăruind trupurilor slăbite sănătate și putere. Cei care participă cu credință la Sfânta Împărtășanie, la Taina Tainelor, se împărtășesc cu Hristos cel Răstignit și înviat, cu Hristos cel Dătător-de-Viață: „Adevărat zic vouă, dacă nu veți mânca trupul Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață în voi.”

(Arhimandritul Eusebiu Giannakakis)

„Împărtășirea cu Sfintele Taine la fiecare Liturghie ne face sănătoși, împăcați, înnoiți. Câte daruri din cele mai mari sunt ascunse în Liturghie! Să mulțumim Domnului,

Care ne dă viață prin minunatele Sale taine!”

(Sfântul Ioan de Kronstadt)

„A te împărtăși cu Trupul și Sângele Mântuitorului înseamnă să fii una cu El, să fii cu adevărat un împlinitor al cuvintelor Lui și să recunoști cu adevărat că pierdut ai fost și te-ai aflat.” „Sfânta Împărtășanie nu iartă păcatele. Sfânta Împărtășanie desăvârșește.”

(Părintele Arsenie Papacioc)

Multe dintre vindecările minunate ale Sfântului Ioan de Kronstadt (1829- 1908), sfânt contemporan foarte iubit al Rusiei nordice, s-au întâmplat prin intermediul Sfintei Împărtășanii. Puterea vindecătoare se manifesta în primul rând în timpul împărtășirii cu Preacuratele Taine. Cu profunză credință pe care o aveau, bolnavii se împărtășeau cu adevărat „spre tămăduirea sufletului și a trupului”. Sfântul povestește printre multe alte întâmplări și următorul eveniment:

„Un om s-a îmbolnăvit de ulcer la stomac. A îndurat nouă zile, fără a primi nici cea mai mică alinare de la medici. M-am rugat cu fierbințeală pentru el zicând: «Doamne, ești Viața noastră! Pe cât de ușor pot eu să mă gândesc la vindecare, pe atât de ușor poți Tu să o dăruiești. Vindecă pe robul Tău, Împărate, de boala lui îngrozitoare!». Mai apoi l-am împărtășit, iar acela a primit Sfânta Împărtășanie cu dreaptă credință. În după-amiaza aceleiași zile s-a însănătoșit, iar seara s-a ridicat din pat. Stăpânul Hristos l-a miluit și i-a redăruit sănătatea. Mă uimesc de puterea dătătoare de viață a Preacuratele Taine! În slujirea mea preoțească, am întâlnit multe persoane bolnave care îndată s-au însănătoșit datorită credinței adânci, pocăinței și primirii Sfintei Împărtășanii”.

În loc de concluzii

Împărtășirea cu Preacuratele Taine, a te împărtăși cu Trupul și Sângele Domnului este cea mai înfricoșată, cea mai bună și cea mai sfântă taină, căci zice Mântuitorul: „Cine mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu, intru mine petrece și Eu întru dânsul”.

Împărtășania nu se dă celui cuminte și moralicește impecabil, dar cu pretenția că „i se cuvine”, ci se dă celui ce este în permanentă stare de pocăință, care are conștiința că a „cheltuit în păcate viața lui” și care, la fiecare Sfântă Liturghie, reface traseul fiului risipitor, de la chinuitoarele roșcove ale unei existențe (încă) în afara lui Dumnezeu la negrăita veselie a Cinei la care se jertfește „vițelul cel ingrașat”. Sfânta Împărtășanie nu este un premiu acordat elevilor sâr-guincioși, nici coronița ce încununează pe luptătorul întru cele ascetice. Este, în primul rând, leac de tămăduire tru-pească și sufletească.